

II. kategória - próza

Rebeka Romana Beňová, 15 rokov, Ľ. Fullu 6, 96001 Zvolen

Plavba za Orionom

Otvorila som oči. Hneď som si nedokázala vybaviť, kde sa nachádzam a čo sa stalo. Jediné, čo som vedela, bolo to, že som na lodi. Počula som šum mora. „Orion! Si v poriadku?“ počula som hlas mojej najlepšej kamarátky Jack. Zdá sa, že v maléri som nebola jediná. „Som v poriadku, ale neviem, kde sme,“ zašepkala som. „Jedno ale vieme, nie sme v Karibiku,“ povedala.

Vtedy som si vybavila, čo sa stalo. V ten osudný moment sme ja aj Jack boli na pláži. Prezerala som si denník môjho zosnulého otca. Zahynul, keď *Morská panna* narazila na útesy. Z mora sa vrátilo len niekoľko členov jeho posádky s malou truhličkou, ktorú mi posielal otec. Bol v nej jeho denník s odkazom v kódovanom jazyku našej rodiny, ktorý znel: „*Celý svoj život som zasvätil pátraniu po druhej polovici prsteňa Perly stroskotancov. Dúfam, že moju robotu dokončíš a nájdeš Ostrov Čiernej lebky. Prvú polovicu máš, stačí nájsť tú druhú.*“ Týmito slovami sa odkaz končil. Keď som sa ich spýtala, prečo sa otec nezachránil, keď mohol, odpovedali mi: „Tvoj otec bol kapitán a vždy nám hovorieval, že ak sa má niekto potopiť s jeho loďou, má to byť on - kapitán. Ostatní sú len bonus.“

Keď sme sa s Jack rozprávali, kde by sme mali začať s pátraním, ozvali sa rany z diel. Z pirátskych diel. Piráti vtrhli na pobrežie ostrova so strašným revom. Denník som si ukryla do koženej kapsičky, ktorú som vždy mala so sebou. Rozbehli sa priamo k nám. Schytili mňa aj Jack okolo pása, prehodili si nás cez plece a odniesli z pláže. Ďalej som si nedokázala spomenúť, čo sa stalo, lebo sa mi zatmelo pred očami.

„Jack! My sme na pirátskej lodi!“ „To aj mne došlo, ale ako odtiaľto preč?“ „Ľahká odpoveď. Odtiaľto sa preč nedostanete,“ ozval sa odrazu rázny hlas. Do kajuty vošiel veľký starý muž v zažltutej košeli, v gatiach, čo hádam pamätajú aj vojnu a mal opásanú veľkú, ostrú šablú. Na hlave mal čierny kapitánsky klobúk a dlhú hustú čiernu bradu. Jedno oko mu zakrývala čierna páska. Jeho hnedé oko sa do nás ostro zabodávalo. Pozbierala som všetku svoju odvalu. „Naozaj? A to už prečo?“ povedala som ostrým hlasom, aby som dokázala, že z neho strach nemám.

„Ticho! Otázky tu dávam iba ja! Ktorá z vás je dcéra kapitána Valuea?“ „Ja som. A toto je moja sesternica Jack Valuea,“ povedala som. „Čo nám vieš povedať o *Perle stroskotancov*?“ „To, čo mi vy poviete o mojom otcovi.“ „Takže dcéra starého Valuea sa povahovo podala naňho. To budeš väčší oriešok, ako som čakal.“

„Ja som sa vás na niečo pýtala.“ „A ja som ešte neodpovedal. To bolo odo mňa také neslušné, však? Ale dobre, odpoviem na tvoju otázku. Tvoj otec bol kapitánom *Morskej panny*, ale to ty už vieš. Prednedávnom jeho loď stroskotala. Nanešťastie som mu s tým stroskotaním trochu pomohol. Ten starý somár bojoval statočne, ale nakoniec sa aj tak potopil so svojou loďou. Ten podliak mi nič nepovedal o *Perle stroskotancov* a o *Ostrove Čiernej lebky*. Ale keď som sa zmienil o jeho dcére, už mu nebolo všetko dvakrát jedno. Nemohol ťa chrániť večne. Teraz ťa mám ja a získam druhú polovicu prsteňa *Perly stroskotancov* a ostrov bude môj!“ nasledoval smiech, aký môžeš počuť iba na pirátskej lodi.

„Čo chcete presne, aby som spravila?“ „Viem, že tvoj otec ti zanechal denník s jeho celoživotným badaním a všetkými objavmi a vedomosťami, ktoré kedy získal. Skôr ako zomrel, mi povedal, že by som nedokázal prečítať jeho poznámky a orientovať sa v jeho mapách, aj keby som dostal do rúk jeho denník, lebo všetko je zakódované. Jediný, kto to

dokáže rozlúštiť, si ty a radím ti, aby si ma nevodila za nos. Pamätaj, tvoj život mám teraz v rukách ja,“ dopovedal, otočil sa a chcel odísť.

„Počkajte! Ak nájdem prsteň aj ostrov, necháte nás žiť?“ „Už by ste ma aj tak nemohli zastaviť a boli by ste mi k ničomu, takže hej.“

„Pomôžem vám nájsť to, čo chcete, ak nás po všetkom necháte odpustiť loď.“ „To nemôžeš! Tvoj otec by nechcel...“ začala Jack. Pozrela som na ňu veľavravným pohľadom a jej netrvalo dlho, aby pochopila. Otočila som sa späť ku kapitánovi. „Máš moje slovo, Orion. A slovo kapitána je sväté. Tak sa daj do práce!“ zreval a opustil kajutu.

„Prečo si ma nazvala svojou sesternicou?“ „Jedine tak som ťa mohla ochrániť. Keby zistil, že nie si nijako spojená som mnou, bola by si mu k ničomu a bohvie, čo by ti spravil.“ „Ale je pravda to, čo povedal o tvojom otcovi?“ „Môže to byť pravda.“ „Ako to vieš?“ „Otec by sa nikdy nepriznal, že sa niečo takéto stalo, aj keby to bol prežil.“ „Čo teraz budeme robiť?“ „Musíme v prvom rade zistiť viac o tejto lodi a potom sa musíme pustiť do hľadania, lebo ten pirát povedal, že on teraz drží naše životy v rukách.“

Prechádzali sme okolo jedného člna, keď nás niekto stiahol do jeho tieňa. Chceli sme kričať, ale zastavil nás chlapec, ktorý mohol mať šesťnásť ako ja. Zašepkal: „Nekričte, lebo nás prezradíte a pôjde nám všetkým o krk.“ „Ty si dcéra kapitána Valuea?“ otočil sa na mňa. „Som. Kto si ale ty a odkiaľ vieš, kto som?“ spýtala som sa pre zmenu teraz ja. „Moje meno je Mio. Mio Sarchés.“

„Ja som Orion Valuea a toto je Jack Kaomi,“ predstavila som nás. „Sarchés? Ako Naom Sarchés?“ spýtala sa Jack. „To bol môj otec.“ „Ty vieš, kto je?“ otočila som sa na Jack. „Jeho otec bol dlhoročným priateľom môjho otca. Ale čo tu robíš?“ „Zajali ma, keď som bol na rybách.“ „Vieš niečo o tejto lodi a posádke?“ spýtala som sa. On prikývol. „Aké je meno tohto kapitána, lode a jej príbeh?“ spýtala som sa. „Poviem vám všetko, ale bezpečnejšie to bude niekde v súkromí,“ ozval sa tlmeným hlasom. Potichu sme sa zakrádali do jeho malej kajutky.

„Meno kapitána je Jednooký Joe. Tejto lodi velí vraj od svojich pätnástich. *Mia Arctica* patrila jeho otcovi a po jeho smrti zdedil ju aj pozíciu kapitána na tejto lodi. Hovorí sa mu aj Najkrutejší pirát Siedmich morí. Ešte nikto sa neodvážil bojovať s ním a medzi jeho posádkou sa pošepkáva, že získa, čo chce a kedy to chce bez ohľadu na životy.“ „Koľko ľudí je na lodi?“ spýtala sa Jack. „Ak nepočítam seba, vás dve a kapitána tak celkovo 40 ľudí aj so zajatcami.“ „Vieš šermovať?“ spýtala som sa. „Ako malého ma otec učil. Prečo?“ „Šerm sa nám bude hodiť. Najprv musíme nájsť šable.“ „To nebude problém, postarám sa o to.“

Ale prečo zoberal na túto loď vás?“ spýtal sa Mio. „Môj otec zasvätil svoj život pátraniu po druhej polovici prsteňa *Perly stroskotancov*. Tú prvú mám ja,“ povedala som a ukázala som mu palec na mojej pravej ruke. Bola v ňom polovica perly v očerňom zlatom ráme. „Kapitán chce získať tú druhú polovicu,“ doplnila Jack. „Je pravda, čo hovorí legenda, že keď sa tieto dve polovice spoja, ukáže sa cesta na *Ostrov Čiernej lebky*?“ pýtal sa Mio. „Tá legenda je pravdivá. Otec to potvrdil. Dokonca aj objavil, kde je prsteň a ako sa k nemu dostať.“ „Ideš ho hľadať?“ spýtal sa. „Áno, ale nemienim mu ten prsteň dať. Preto potrebujeme tie najpevnejšie šable, aké tu sú.“ „O to sa postarám. Hlavne sa držte blízko pri sebe,“ povedal a vyšli sme z kajuty.

Ja s Jack sme zamierili na mostík ku kormidlu. „Potrebujeme kompas, mapu a ďalekohľad,“ povedala Jack kormidelníkovi. Ten iba potichu prikývol a dal nám, o čo sme žiadali.

Onedlho za nami prišiel aj Mio. „Tu sú šable. Musel som ich skryť pod oblečenie. Mali by ste sa prezliecť. Byť tu v sukni nie je najpohodlnejšie.“ Iba sme prikývli a išli si obliecť pevné

ľanové košeľe, ktoré nám boli ako ušité na mieru, bledohnedé ľanové gáte, ktoré nám siahali pod kolená a tmavohnedé kožené čižmy, ktoré boli prekvapivo pevné na to, že boli z pirátskej lode. Keď som sa obliekla, zavesila som si na seba svoju kapsičku a vyšli sme opäť na mostík ku kormidlu.

Mio sa na mňa pozrel a môžem odprisahať, že sa začervenal. Jack ma šťuchla laktom do brucha, takže to videla tiež.

„Fajn. Pustíme sa do toho, kým máme hlavy na krku,“ povedala som a otvorila som denník. „To je písané hieroglyfmi alebo klinom?“ spýtal sa Mio. „To je šifrovaný jazyk a kódovanie máp, ktoré mala Orion s otcom,“ oboznámila ho Jack. „Preto ma Jednooký Joe uniesol. Mám denník a iba ja viem rozlúštiť otcove šifry. Tak sa pozrime na to,“ povedala som, keď som otvorila denník.

„Tu sa píše: *Úkryt prsteňa je v slze poskladaný. Morská voda, čo breh zátoky líže, ti cestu odhalí.* K citátu je aj mapa,“ dodala som. „Mapa čoho?“ „Cesty predsa. Potrebujem zrkadlo.“ Keď som dostala malé vreckové zrkadielko, mapu som otočila hore nohami a položila som ho k mape tak, aby sa v ňom odrážala. „Čo vidíš?“ spýtala sa Jack. „Nič.“ „Ako nič?“ „Je tu zakreslená iba nejaká vodná plocha s nejakými ostrovmi a zátokami. Nič viac.“ „Nie sú tam nejaké pomenovania alebo niečo, čoho by sme sa mohli chytiť?“ spýtal sa Mio. „Nie,“ vzdychla som si.

Prišuchtal sa k nám jeden pirát a hodil priamo na otcov denník mokrú morskú rybu. Zavrčal: „Váš denný prídel jedla. Pre všetkých troch!“ Potom sa odkolísal na svojej drevenej nohe preč. „Skvelé, všade je tu len voda,“ zamrmlala Jack. „Počkaj! Pozri! Na tej mape sa teraz niečo začína zobrazovať,“ upozornil nás Mio. Mal pravdu. Na mape sa teraz objavilo niekoľko názvov a ešte nejaká veta.

„Rýchlo! Prekladaj! Prekladaj!“ hnala ma Jack. Znova som sa pozrela na mapu. Teraz tam bol na vodnej ploche napísaný jej názov, ba dokonca aj pomenovanie ostrova. Tá veta, čo tam svietila, hovorila: *Hľadaj v citáte pekne, hádam ti myšlienka na rozum klepne.* „Čo to má znamenať?“ zmätene sa ozval Mio. „Dones mi mapu tohto mora,“ rozkázala som Miovi. Ten iba nechápavo pokrútil hlavou, ale mapu mi doniesol. Rozložila som si ju hneď vedľa denníka.

„Na otcovej mape je tento ostrov zaznačený pod menom *Chaluha*.“ „*Chaluha*, ale čo s ňou? Na tejto mape nie je nijaký ostrov s týmto názvom,“ povedal Mio. „*Chaluha* možno nie, ale to je iba iné meno pre riasu. Raz som sa na to pýtala mamy,“ ozvala sa Jack. „Máš pravdu. Je tu jeden ostrov so slovom riasa v názve,“ povedal Mio a ukázal na jeden z ostrovov na mape, ktorý tvarovo pripomínal ostrov v otcovom denníku. „*Ostrov zelených rias*. To musí byť ono! Ale čo s tými slzami, ktoré sa spomínajú v citáte?“ otočila sa na mňa Jack. „Na tom ostrove sa nachádza malá zátoka nazvaná *Slzy morských panií*,“ hovoril Mio, zatiaľ čo dával loď do správneho kurzu. „Tak potom ideme dobrým smerom,“ ozvala som sa.

Loď zakotvila rovno pri zátok. Kapitán poslal mňa, Jack, Mia a ďalších dvoch pirátov hľadať prsteň. Hľadať sme mali hlavne my, samozrejme, ale ten starý morský čert si chcel byť istý, že mu nezdrhne.

„Sme v zátok, čo ďalej?“ spýtala sa Jack. „V citáte sa spomína *v slze poskladaný*. Musíme hľadať skladačku v tvare slzy,“ povedala som. „Ale kde?“ „V citáte sa spomína breh, tak asi na brehu?“ poznamenal Mio. Prikývla som. Po nejakom čase Mio zakričal: „Myslím, že niečo mám!“ Keď sme k nemu ja aj Jack dobehli, kľáčal pri veľkej kamennej platni v tvare slzy, okolo ktorej boli porozhadzované všelijaké kúsky. „Podme to poskladať.“ Za pár minút sme to mali hotové. „Teraz by sa malo niečo stať,“ povedal Mio. „Ako vidím, nič sa nedeje

a nevyzerá to tak, žeby sa niečo malo diať,“ sarkasticky poznamenala Jack. Mio iba prevrátil oči. „Možno sme iba niečo prehliadli,“ povedala som a znova som sa pozrela do zápisov.

„Morská voda ti cestu odhalí... Hľadaj v citáte pekne, hádam ti myšlienka na rozum klepne...“, mrmlala som si pre seba. Potom mi to došlo a vykrikla som: „Tak, ako sme písmo objavili až potom, čo sa na mapu dostala morská voda, možno aj teraz sa začne niečo diať, keď tú skladačku oblejem morskou vodou.“ Rýchlo som sa ponáhľala k vode, do prvej veci, čo som tam uvidela, som nabrala vodu a ponáhľala som sa späť. „Orion, čo máš v pláne...“ prerušila som Miovu otázku tým, že som skladačku ošplechla vodou.

Keď sa všetky medzierky zaplnili, skladačka sa zapustila do zeme. Celým ostrovom prebehlo zemetrasenie. Hladina vody v zátokách klesla natoľko, že sme mohli vidieť vstup do podmorskej jaskyne. Jack iba s úžasom otvorila ústa rovnako ako Mio. „Kým ste sa vy dvaja hašterili, ja som pohla ostrovom,“ povedala som hrdlo. Iba na mňa prekvapene pozerali. „Tak idete hľadať ten prsteň alebo nie? Ja ho pokojne nájdem aj sama,“ vyzvala som ich a vošla som do jaskyne. O malú chvíľu som za sebou počula Mia s Jack.

Voda v jaskyni nám siahala pod kolená. „Škoda, že sme nezobrali lampáš. Je tu tma ako v rohu,“ šomrala Jack. „A možno aj nie. Pozrite!“ ukázala som na kameň, ktorý osvecoval slnečný lúč. V tom kameni bola zaseknutá druhá polovica prsteňa Perly stroskotancov. Mio podišiel ku kameňu a opatrne vytiahol prsteň. „Daj si ho na ruku, aby si ho náhodou nestratil!“ poznamenala Jack. Mio si ho navliekol na prstenník ľavej ruky. Ja som presunula svoju polovicu na prstenník pravej ruky.

„Teraz ich spojte,“ zavelila Jack. Lenže na to sme už nemali čas. Jaskyňa sa začala pomaly ale isto naplňať vodou. „Rýchlo von!“ skríkla som a všetci sme s vypätím síl bojovali s prichádzajúcimi vlnami vody. Dostali sme sa z jaskyne skôr, ako sa stihla celá zaplniť vodou. Všetci traja sme ležali na pláži a snažili sa popadnúť dych, keď nás zrazu zdrapli piráti.

„No tak, nepovaľujte sa! Kapitán čaká na svoj prsteň!“ zavrčali odporným hlasom. Tú pálenku a rum z ich dychu by som dokázala ucítiť aj na druhej strane sveta. Dovliekli nás späť na loď rovno do kapitánovej kajuty.

„Kde je prsteň!“ skríkol. Ja aj Mio sme mu ukázali ruky. „Dajte mi ich! Sú moje!“ načiahol sa za našimi rukami. „Nie, kapitán,“ vyhlásil Mio a obranne ma chytil za ruku. Jack to všetko iba potichu sledovala, pripravená zasiahnuť. „ČO TÝM MYSLÍŠ, ŽE NIE?! TEN PRSTEŇ STE HĹADALI PRE MŇA! PLNÝM PRÁVOM MI PATRIA! OBIDVA!“ rozkričal sa. „Pri všetkej úcte, kapitán, dali by sme vám ich, len neviem, ako by ste chceli prečítať otcove zápisky, keď neviete rozlúštiť šifry,“ snažila som sa odpovedať čo najpokojnejšie, aby som zakryla svoj strach. Kapitán chvíľu mlčal. Potom pokýval hlavou. „Máte čas do zajtra rána, aby ste našli ten ostrov. Pokiaľ nie, pôjde vám o hlavu všetkým trom!“ pohrozil nám a vyhodil nás zo svojej kajuty.

Mio ma stále držal za ruku. Jack sa na nás začala uškŕňať. Keď sme si uvedomili, čo tým myslí, očerveneli sme ako dva raky. „Počúvajte, vy hrdličky, čo keby sme sa pustili do toho? Nevieť ako vy, ale mne sa moja hlava páči,“ prehovorila pobavene. My sme iba ticho prikývli a ja som znova otvorila denník.

„Čo denník hovorí teraz?“ spýtal sa Mio. „Musíme konať rýchlo. Tu sa píše: *Keď perla celok nadobudne, svetlo hviezdy na ňu dopadne. Následník Poseidona veľkým kyjakom zamáva, ktorý smer chodu udáva. V mori ako v zrkadle konaj rýchlo, 'bo bude zle.*“ dočítala som ďalšiu z otcových rýmovačiek. „Si si istá, že tvoj otec bol moreplavec a nie básnik? Uplatnil by sa aj tak,“ povedala Jack.

„Ale kuš! Musíme dokončiť, čo sme začali. Začneme s prvým veršom.“

„Keď perla celok nadobudne... znamená, že tie prstene musíme spojiť,“ uvažoval Mio nahlas.

„Tak na čo čakáte? Ja tie prstene na ruke nemám,“ pripomenula Jack. Ja aj Mio sme zovreli ruku, na ktorej sme mali prsteň, do päste a spojili sme ich. Perla vydala zo seba žiaru. Bola mi povedomá.

„Spomína sa tam ...svetlo hviezdy... Možno táto perla symbolizuje nejakú hviezdu?“ povedal Mio.

„Mne to pripomína *Betelgeuse*,“ ozvala sa Jack. „Čo?“ „*Betelgeuse*. Druhú najjasnejšiu hviezdu *súhvezdia Orion*,“ zopakovala Jack Miovi. „Áno, máš pravdu.“

Teraz poďme na druhý verš: „*Následník Poseidona kyjakom zamáva....* .“ Čo by to mohlo znamenať?“ povedal Mio. „*Poseidon* mal následníka? Ale *Poseidon* bol boh mora. On nemá čo robiť s kyjakom,“ povedala zmätene Jack. „*Poseidonov následník* môže znamenať... no jasné! Že ma to hneď nenapadlo!“ „Čo?“ zvolali obidvaja naraz. „*Poseidonov následník, Poseidonov syn!*“ „Ale čo potom s tým kyjakom?“ spýtala sa Jack. „Hovoríme o hviezdach a nepoznám nijakú hviezdu, čo by mala niečo spoločné s *Poseidonom* alebo jeho synom. Ani som nevedel, že nejakého má,“ ozval sa Mio. „Kyjak preto, lebo *Poseidonov syn* je aj synom *Euryaly*,“ vysvetlila som. „A to je zas kto?!“ „*Euryala* patrila k družine *Artemis*, tá bola gréckou bohyňou lovu.“ „Tak preto ten kyjak,“ poznamenal Mio. Asi mu to už začalo dochádzať. „A meno náhodou nevieš?“ „Viem. Meno jeho syna je *Orion*.“

„Jasné a to tým ... *veľkým kyjakom zamáva, ktorý smer chodu udáva*... naznačuje smer, ktorým sa treba plaviť!“ Už aj Jack začalo pomaly svitať v hlave. „Hviezda, ktorá znázorňuje kyjak, mieri na severozápad a čírou náhodou sa tá hviezda volá *Betelgeuse*,“ dodal Mio hľadiac do hviezdnej mapy.

„Na čo čakáme? Smer severozápad ...“ zvolala Jack, ale potom ju prerušila ohlušujúca rana.

Posádka začala kričať: „Britská loď na nás útočí! Všetci na palubu! Do útoku!“ V tej chvíli som vedela, že musíme zmiznúť, inak prídem o všetko. Všetky potrebné veci som napchala do kapsičky okolo svojho pása. Mio ma schytil za ruku a ťahal ma dole do podpalubia. Jack nás nasledovala.

„Rýchlo! Berte zbrane! Čokoľvek s čím sa dá bojovať!“ hnal nás Mio. Našla som nejaké harpúny. Nemala som čas nad nimi rozmýšľať, len som ich prevesila cez plecia a utekala ďalej za Miom a Jack. Britskí vojaci sa začali dobývať do podpalubia. Nebolo času nazvyš, my alebo oni. Mio mal plán. Skôr, ako nás mohli zazrieť vojaci z nepriateľskej lode, Mio nás strčil do jednej zapadnutej kajuty na prove lode. „Málokto vie o tomto mieste. Tu sme dočasne v bezpečí,“ povedal.

„Orion, ja s Miom budeme strážiť a ty sa snaž rozlúštiť čo najviac veršov z denníka,“ ozvala sa Jack a podala mi olejovú lampu. Prikývla som. Nemôžem viac čakať. Musím konať. IHNEĎ!

„*V mori ako v zrkadle... , ...hviezda... , ...orion...* ORION! To je ono! Musíme sledovať *súhvezdie Orion*! Keď sa poplavíme na severozápad, nájdeme tam určité miesto, kde musíme zastať. Podľa toho, čo som vyrozumela z odkazu, musíme prsteň spojiť v presnom odraze hviezdy *Betelgeuse*.“ „To ale musíme urobiť vtedy, keď bude *súhvezdie najvyššie*,“ povedal Mio. Ozval sa výbuch, ktorý otriasol celou kajutou. Lampa spadla zo stola a v kajute nastala nekonečná tma. Prudko som sa nadýchla.

„Neboj, to loď strieľa z diel. Niet sa čoho obávať, ochránim ťa.“ Svetlo sa znova zažalo a ja som uvidela Miovu krásnu tvár usmievať sa na mňa. Upokojila som sa a pokračovala som: „Najvyššie sú hviezdy o polnoci. Musíme sa tam dostať presne o polnoci,“ povedala som a pozrela som sa na mapu.

„Musíme plávať týmto smerom,“ naznačila Jack prstom trasu na mape.

„Ah, nie!“ ťažko vzdychol Mio. „Je nejaký problém?“ spýtala som sa. „Trasa vedie do veľmi blízkeho okolia *Dia*.“ „To je zase kto?“ „Skôr čo. Je to jeden z najzradnejších a najsilnejších vulkánov v tomto mori. Zničil loď môjho otca,“ povedal Mio skleslo. Pritúlila som si ho viac k sebe. „To mi je ľúto, ale inakšia cesta nie je. Keby sme ho obchádzali, nikdy by sme sa nedostali na miesto včas,“ poznamenala som. Mio znova vdychol. Otvoril ústa, že niečo povie, ale zhora sa ozval ohlušujúci krik. Všetci sme sa ponáhľali na palubu zistiť, čo sa deje. Britská loď bola mimo dohľadu a na palube bolo oveľa menej ľudí.

„Tu ste, vy traja usmrkanci! Dajte sa do práce! Pamätajte, čas máte iba do zajtra rána! Ani o minútu viac...“ skríkol kapitán. Iba sme mlčky prikývli a otočili loď správnym smerom.

„Mali by sme spomaliť. Aj tak sme už nebezpečne blízko,“ varovne sa ozval Mio. Ako povedal, aj spravil. Loď začala spomaľovať. Ako by nás už dosť netlačil čas, pretože slnko práve zapadalo, prišiel k nám kapitán a všetko ešte zhoršil svojím krikom. „Prečo ide loď pomalšie?! Vy vari nechcete žiť?!“ zručol. „Chceme, ale sme neďaleko vulkánu, musíme byť opatrní,“ snažila sa mu dohovoriť Jack.

„Mne žiadny vulkán nebude hovoriť, ako mám riadiť svoju loď!“ nadúval sa kapitán, odsotil Mia od kormidla a znova zrýchlil. „Kapitán spomaľte!“ „Ani za milión! Na ten poklad čakám štyridsať rokov! Nenechám si ho len tak prekĺznuť pomedzi prsty...“ ani nestihol dokončiť vetu, lebo sa z ničoho nič vyvrstila z mora obrovská smršť vody.

Loď to nevydržala. Boli sme príliš blízko vulkánu. Všade lietali trosky lode a telá mužov z posádky, ale aj zajatcov. Vo vzduchu bolo cítiť silný uhlík a síru. Okrem praskania lode bolo počuť aj vydesené výkriky plné bolesti. Bol to zážitok, pri ktorom ma bude vždy mraziť v kostiach, keď si naň spomeniem. Loď bola roztrhnutá na dve polovice. Sledovala som, ako tá menšia časť lode ide pomaly ku dnu aj s ľuďmi uväznenými v jej troskách.

„Orion, pozor!“ Mio ma odtiahol preč z cesty padajúceho sťažňa. Loď kolísala rozbúrená voda stále viac a viac. Podarilo sa mi spolu s Jack uvoľniť vreckovým nožikom laná, ktoré držali záchranný čln. Vyzeral byť v poriadku a dosť pevný na to, aby nás odtiaľto dostal. Kapitán sa k nemu snažil silou-mocou pretlačiť pomedzi trosky, ale ja som doňho z celej sily kopla, hoci ma bolelo celé telo. Už nám nič nebránilo v úteku. Keď sme dostali čln na vodu, kapitán sa práve pozviechal opäť na nohy, ale bolo neskoro. Aj druhá polovica lode smerovala veľmi rýchlo ku dnu. U nikoho som nikdy nevidela toľko nenávisti v pohľade, koľko mal on práve teraz. Ja som sa iba uškrnula a z celých síl som zakričala: „Môj otec vždy hovorieval, že správny kapitán klesne ku dnu so svojou loďou!“ Zamávala som mu šatkou. On iba stál a nič nehovoril. Pozerali sme si navzájom do očí, kým jeho tvár nezmizla pod hladinou mora.

Mesiac sa odrážal od hladiny, keď sme dorazili na miesto. Vyzeralo to veľmi čarovne. Otcove básne neklamali. V mori bol naozaj zrkadlový obraz *súhvezdia Orion*. „Neváhajte! Spojte prstene!“ povzbudzovala nás Jack. Naklonili sme sa cez náš čln a spojili sme ruky presne na mieste hviezdy *Betelgeuse*. Stalo sa niečo neuveriteľné. Odraz hviezd vo vode začal žiariť, až kým sa všetky nespojili a nevytvorili jeden súvislý svetelný útvar. Pokojná hladina sa zrazu začala vlniť, bublať, tvorila sa pena... stále viac a viac. Až nakoniec z vody začali stúpať vrcholy hôr ostrova.

Všetci traja sme sa iba užasnuto prizerali tomu zázraku. Odrazu už náš čln nebol na vodnej hladine, ale vylihoval v prekvapivo suchom piesku. Mio vyšiel z člna a pomohol aj mne. V tej chvíli, ako sa moje nohy dotkli piesku, zjavila sa pred nami veľká drevená truhlica. Jack iba otvorila ústa. Bol na nej zámok, ktorý z nej spadol sám, keď sme sa ho dotkli. „Mali by sme ju otvoriť,“ prerušila som ticho. „Otvorte ju spolu na tri,“ povedala Jack a začala

počítať do troch. Na tri sme otvorili poklop truhlice. Ešte nikdy predtým som nevidela toľko zlata a drahokamov pokope.

Jack sa iba zasmiala. „No,“ otočila sa k nám, „čo keby sme sa konečne pobrali domov? Pirátov mám už po krk.“

Pousmiala som sa. Jack, ja aj Mio sme boli navonok takí istí ako predtým, len sme objavili okrem zlatej truhlice aj iný poklad, ktorý nás spojil.